

ประสิทธิผลของกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้และความคงทนของคำศัพท์
และความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

โรงเรียนบ้านระกาย อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

**Effectiveness of English Music Activities on Learning and Retention of
Vocabulary and Speaking Ability of Prathomsuksa 5th at Ban Rakai
School, Muang District, Nakhonratchasima Province**

พระสิทธิศักดิ์ พรหมสิทธิ์, สุรพงษ์ คงสัตย์,

ประพันธ์ นีกกระโทก, จ्ञำนงค์ ปุผาลา และ ยุตธนา พุนเกิดมะเรง

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

**PhraSittisak Promsit, Suraphong Khongsat,
Praphan Nukkratok, Chamnong Puphala and Yutthana Phunkoedmaroeng**
MahaChulalongkornrajavidyalaya University Nakhon Ratchasima campus
Corresponding Author, E-Mail: kapko1990@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการสอนภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมเพลงในการเรียนรู้ความคงทนของคำศัพท์และความสามารถในการพูดรวมทั้งความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนกับประสิทธิผลของการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 38 คนของโรงเรียนบ้านระกาย อ.เมือง จ.นครราชสีมา ในปีการศึกษา 2563 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบคำศัพท์เป้าหมาย 50 คำและแบบทดสอบทักษะการพูดซึ่งใช้ทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนและหลังจากการเรียนเสร็จสิ้น 4 สัปดาห์เพื่อวัดความคงทนแบบและเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียนซึ่งใช้บันทึกพฤติกรรมการเรียนด้วยเพลงของนักเรียนที่เจาะจงเป็นรายบุคคลและแบบสัมภาษณ์ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนการทดสอบหลังเรียนทันทีเพิ่มขึ้นจากคะแนน ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 สำหรับความคงทนด้านคำศัพท์มีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างจากคะแนนหลังเรียนแต่มีผลคะแนนความคงทนในความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นจากคะแนนหลังเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งความคล่องแคล่วและความสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้พฤติกรรมการเรียนด้วยกิจกรรมเพลงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลของการเรียนจึงสรุปได้ว่าการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ความคงทนในการจดจำคำศัพท์และความสามารถในการพูดได้

คำสำคัญ : การสอนภาษาอังกฤษ; การเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลง; ความคงทนในการจดจำคำศัพท์

Abstracts

This research aimed to study the effectiveness of teaching English through music activities on learning and retention of vocabulary and speaking ability as well as the relationship between behavior in learning English through music activities and learning effectiveness. The subjects were 38 Prathomsuksa 5th (Grade5) students in 2020 academic year from Ban Rakai School, Muang District, Nakhonratchasima Province. The instruments used were a target vocabulary test of 50 words and a speaking test, both of which were used before, immediately after the training and 4 weeks after to measure the retention rate and a learning behavior observation form to use in observing specified individuals and semi-structured interview form. The results showed that after the training, the students' scores were significantly higher than before the training ($p = .01$). The retention test scores on vocabulary were not significantly different from the post-test scores. However, the retention test scores on speaking were significantly higher than the post-test scores, especially in terms of fluency and ability to make the listener understand. Behavior in learning through music activities positively correlated with learning effectiveness. It is possible, hence, to conclude that learning English through music activities enable students to develop and retain their vocabulary knowledge and speaking ability

Keyword: Teaching English; Learning Using Music Activities; Retention of Vocabulary

บทนำ

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษได้มีบทบาทสำคัญและมีอิทธิพลต่อนานาประเทศทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย ด้วย เพราะประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาจากประเทศเกษตรกรรมสู่ประเทศอุตสาหกรรมใหม่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ต้องรับเอาเทคโนโลยีและความรู้ทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่มาช่วยในการพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าและในขณะเดียวกันภาษาอังกฤษก็เป็นภาษาสากลที่ใช้ในวงการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Smith, 1988 : 21-26) ในยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งเป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร (Information Age) ที่ไร้พรมแดนทั้งในด้านของความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการคมนาคม ประเทศต่างๆในภูมิภาคทั่วโลกติดต่อถึงกันได้รวดเร็วมากยิ่งขึ้นภาษาที่มีบทบาทและเป็นสื่อกลางในการสื่อสารที่ใช้กันมากที่สุดในนานาประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ(Jenkins, 2003 : 150) กล่าวว่าภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางที่ช่วยในการสื่อสารระหว่างกลุ่มคนต่างเชื้อชาติและวัฒนธรรมยิ่งไปกว่านั้นภาษาอังกฤษแสดงออกให้เห็นถึงสัญลักษณ์ของความเป็นเอกภาพของคนทั่วโลกที่ใช้ ภาษาอังกฤษสื่อสาร (Cystal 1997 : 136) ซึ่งเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นเพียงภาษาเดียวที่แพร่กระจายไปทั่วทุกมุมโลกนอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเข้ามามีบทบาทความสำคัญทางด้าน สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การศึกษา วัฒนธรรมอีกด้วย

การเรียนรู้คำศัพท์โดยการท่องจำ หรือ การพูดตามซ้ำๆไม่สามารถทำให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ได้นาน และไม่ส่งผลให้เกิดความจำระยะยาว(Krashen & Terrell, 1988 :23) แต่การใช้เพลงจะช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์และสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาที่ดีให้แก่ผู้เรียนดังนั้นเพลงจึงเหมาะสมกับการนำไปใช้ใน ห้องเรียน เพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ยิ่งไปกว่านั้นคำศัพท์เพลงยังส่งเสริมทักษะการพูดเนื่องด้วย

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่เน้นจังหวะ (Forster, 2006 : 63-68) การร้องเพลงเป็นจังหวะทำให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษาได้ดี โดยที่นักเรียนจะสามารถพูดเป็นประโยคได้แทนที่จะพูดเป็นคำๆอีกทั้งมีการเว้นจังหวะได้อย่างถูกต้องเป็นธรรมชาติ (Weikart, 1998 : 175) ดังนั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งอยู่ในช่วงวัยเด็ก อายุประมาณ 10-11 ปี อันเป็น ช่วงวัยที่เหมาะสมกับการปลูกฝังการเรียนรู้ภาษา ควรที่จะใช้วิธีการสอนด้วยเพลง เพื่อให้นักเรียนสนุกกับการทำกิจกรรมในการเรียนช่วยให้มีความกล้าแสดงออกขณะทำกิจกรรมเพลง เพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดของนักเรียนจากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาวิจัยการพัฒนาชุดเพลงภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้และความคงทนของคำศัพท์และความสามารถในการพูดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา 5 เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้บรรลุจุดหมาย ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเรียนรู้คำศัพท์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยการใช้กิจกรรมเพลง
2. เพื่อศึกษาความคงทนในการจดจำคำศัพท์และความสามารถในการพูดโดยการใช้กิจกรรมเพลง
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนโดยการใช้กิจกรรมเพลงกับผลการเรียนรู้คำศัพท์ ความสามารถในการพูดของนักเรียน

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยในชั้นเรียน (classroom-based research) มีกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (one group pre-test post-test design) มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งก่อนเรียนหลังเรียนและความคงทนโดยการใช้กิจกรรมเพลงและเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนโดยการใช้กิจกรรมเพลงกับความรู้ด้านคำศัพท์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษซึ่งจะนำเสนอในหัวข้อดังนี้ คือกลุ่มตัวอย่างการสร้างเครื่องมือวิจัยการเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ขอบเขตของการวิจัย

1.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนบ้านระกาย อำเภอมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ในเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมาเขต 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 38 คน เลือกโดยวิธีสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (convenient

sampling) ซึ่งครูผู้สอนประจำวิชาภาษาอังกฤษที่โรงเรียนเป็นผู้เลือกกลุ่มให้เพื่อให้เหมาะสมแก่การจัดตารางเรียนของโรงเรียน

1.2 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ บทเพลง

ตัวแปรตาม คือ

1. คะแนนในการทำแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ความสามารถด้านการพูด ก่อนและหลังเรียน

2. คะแนนในการทำแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูด

3. พูด 4 สัปดาห์หลังเสร็จสิ้นการเรียนการสอน

4. พฤติกรรมการเรียนกับประสิทธิผลการเรียน

1.3 ระยะเวลาที่ใช้การทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองปฏิบัติการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 เป็นเวลา 14 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 28 ชั่วโมง

2. การเตรียมการเบื้องต้น

ก่อนดำเนินการวิจัยได้มีการเตรียมการ ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโดยศึกษาขอบเขตเนื้อหาสาระวิชาและมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีหลักการทำงานวิจัยและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนด้วยการสอนด้วยเพลงเป็นกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน

2. สำนวจคำศัพท์เป้าหมายที่ปรากฏอยู่ในหนังสือแบบเรียนสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และจากเอกสารประกอบหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดคำศัพท์ที่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำเป็นต้องเรียนโดยมีเนื้อหาตรงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 คำศัพท์ที่นักเรียนจำเป็นต้องทราบในภาคเรียนที่ 1 มีจำนวนทั้งหมด 133 คำ ครอบคลุม 3 หน่วยการเรียนรู้ซึ่งคำศัพท์อยู่ในหมวดการ ทักทาย ครอบครัว วัน เดือน ปี กีฬา อาชีพ อวัยวะ ประเทศ ลักษณะ สี สภาพอากาศและฤดูกาล

3. จากนั้นผู้วิจัยนำคำศัพท์ทั้ง 133 คำสร้างแบบทดสอบและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ (IOC) ก่อนนำไปใช้ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างบอกความหมายของคำศัพท์

4. หลังจากนำแบบทดสอบเพื่อหาคำศัพท์เป้าหมายให้นักเรียนทำผู้วิจัยนำผลทดสอบมาวิเคราะห์แจกแจงหาความถี่คำที่นักเรียนเกินครึ่งห้องทำคะแนนได้ซึ่งหมายถึงเป็นคำที่นักเรียนส่วนใหญ่รู้และจำได้จะไม่นำคำนั้นมาเป็นคำศัพท์เป้าหมายในการวิจัยจากการทดสอบพบว่าจากคำศัพท์ 133 คำ คำศัพท์ที่นักเรียนทุกคนไม่ทราบความหมายเลยและไม่เกินครึ่งห้อง (น้อยกว่า 15 คน) ที่ทราบความหมายมีจำนวน 85

คำจากคำศัพท์ 85 คำ คำที่ปรากฏอยู่ในเพลงที่จะใช้สอนมีจำนวน 65 คำ ดังนั้นคำศัพท์เป้าหมายที่จะใช้สอนด้วยเพลงจึงมีจำนวน 65 คำ เพลงที่ใช้สอนได้มาจากแหล่งข้อมูลสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตจำนวน 19 เพลง ผู้วิจัยได้นำคำศัพท์เป้าหมายทั้ง 65 คำ ไปจัดทำเป็นแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีความสามารถใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มี 7 ชิ้น คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลงแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ก่อนเรียน-หลังเรียน ความคงทนแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียนและแบบสัมภาษณ์ถึงโครงสร้างประกอบด้วย

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก อ 15101 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนด้วยกิจกรรมเพลงจำนวน 28 แผน สอนสัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 60 นาที ในการจัดทำแผนการสอนผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารประกอบสถานศึกษาเพื่อให้แผนการสอนที่จัดทำตรงกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 การออกแบบแผนการสอนในวิจัยครั้งนี้กำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้ตั้งแต่คำศัพท์การสร้างประโยคตามโครงสร้างของไวยากรณ์ทางภาษาอังกฤษ แผนการสอนโดยการใช้เพลงเป็นกิจกรรมหลักในการจัดการเรียนการสอนแต่ละแผนประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 4 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (warm up) ขั้นเสนอเนื้อหา (presentation) ขั้นการฝึก (practice) และ ขั้นการนำไปใช้ (production) กิจกรรมเพลงที่ใช้สอนจะอยู่ในขั้นเสนอเนื้อหาและขั้นการฝึกกิจกรรมเพลงที่ใช้สอนประกอบด้วย 3 ชิ้น

3.2 แบบทดสอบก่อน-หลังเรียนและแบบทดสอบวัดความคงทน แบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์เป็นฉบับเดียวกันทั้งแบบทดสอบก่อนเรียนหลังเรียนและแบบทดสอบวัดความคงทน โดยครั้งแรกเป็นการทดสอบก่อนเรียนและจะนำคะแนนที่ได้มาแบ่งกลุ่มความสามารถของนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อน การทดสอบครั้งที่สองเป็นการทดสอบหลังเรียนทันทีเมื่อเรียนเนื้อหาครบ 28 คาบ จากนั้นนำแบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเวลา ความยากง่ายของข้อสอบ หลังจากนั้นนำข้อสอบมาวิเคราะห์ความยากง่ายเพื่อนำแบบทดสอบมาปรับปรุงโดยให้คำตอบถูก 1 คะแนนตอบผิด 0 คะแนน จากนั้นคัดเลือกข้อสอบที่ควรมีความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20 - 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ซึ่งข้อสอบที่มีประสิทธิภาพเลือกไว้มีค่าความยากง่าย (p) 0.21 - 0.85 มีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 - 0.60 จำนวน 50 ข้อ และมีความเที่ยง (r_{tt}) ของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.75 แล้วนำแบบทดสอบไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3 แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดนี้ประกอบด้วย 10 คำถามซึ่งได้มาจากหน่วยการเรียนรู้ทั้ง 3 หน่วยที่นักเรียนต้องเรียนในภาคเรียนที่ 1 และคำถามที่เลือกมาจะสอดคล้องกับเพลงที่ใช้สอนศัพท์และเป็นคำถามที่นักเรียนจำเป็นต้องตอบหรือสนทนาได้หลังจากได้เรียนไปแล้วเป็นคำถามที่ใกล้เคียงกันกับแบบสอบสัมภาษณ์ความสามารถด้านการพูดของอาจารย์ประจำวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จะใช้ทดสอบผู้เรียนหลังเรียนเสร็จสิ้นในภาคการศึกษาที่ 2 เพื่อวัดความสามารถทางการพูดของนักเรียนจากการเรียนสองภาคการศึกษา

3.4 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ปรับมาจากแบบประเมินการพูดของ FSI (The Foreign Service Institute) ซึ่งมี 5 ด้าน ได้แก่ สำเนียง (accent), ความคล่องแคล่ว (fluency), ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (comprehensible), การเลือกใช้คำศัพท์ (vocabulary) และหลักไวยากรณ์ (grammar) แต่เพื่อให้เหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียนเนื่องจากผู้เรียนเป็นเด็กเล็กผู้วิจัยจึงเลือกเกณฑ์การประเมินมาเพียง 4 ด้านได้แก่หลักไวยากรณ์ (grammar), การเลือกใช้คำศัพท์ (vocabulary), ความคล่องแคล่ว (fluency), และความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (comprehensible) เพราะในช่วงวัยนี้ควรจะเน้นการพูดสื่อสารเพื่อความเข้าใจเบื้องต้นด้านสำเนียงอาจจะยังไม่ต้องให้ความสำคัญมากนักหลังจากที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบวัดความสามารถด้านการพูดและเกณฑ์การให้ คะแนนความสามารถด้านการพูดแล้วได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิและอาจารย์ประจำวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนบ้านต้นปรังตรตรวจสอบความถูกต้องของคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) แล้วจึงปรับปรุงแบบสอบความสามารถด้านการพูดและเกณฑ์การประเมินในการทดลองใช้และปรับปรุงแบบทดสอบได้นำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดไปทดลองกับนักเรียนอีกกลุ่มที่มีความสามารถใกล้เคียงกันจำนวน 30 คน จากนั้นนำผลคะแนนมาหาค่า Cronbach's alpha coefficient เพื่อหาความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับอยู่ที่ 0.94 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบดังกล่าวมีความเชื่อมั่นสูงเป็นเครื่องมือที่เชื่อถือได้ผู้วิจัยได้หาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability) โดยใช้การหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการให้คะแนนการพูด rater ทั้ง 3 ท่านโดยใช้สถิติ Pearson's Correlation พบว่า rater 1 ให้คะแนน การพูดสัมพันธ์ทางบวกกับการให้คะแนนการพูดของ rater 2 และ rater 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.85 และ 0.94 ตามลำดับและ rater 2 ให้คะแนนการพูดสัมพันธ์ทางบวกกับการให้คะแนนการพูดของ rater 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมี ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.85 นั่นก็หมายความว่า การให้คะแนนการพูดของทั้ง 3 ท่านมีการให้คะแนนแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เช่น ถ้า rater 1 ให้คะแนนมาก rater 2 และ rater 3 ก็จะให้คะแนนมากด้วย

3.5 แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการทำกิจกรรมเพลงโดยผู้วิจัยได้สร้างรายการสังเกตให้สอดคล้องกับขั้นตอนการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงเพื่อใช้สังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน 6 ครั้ง

3.6 เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนประกอบด้วยรายการสังเกต 4 ด้านได้แก่ 1) การพูดทบทวนประโยค 2) การร้องเพลง 3) การแสดงท่าทางประกอบและ 4) การจับคู่สนทนาแต่ละด้านจะมีคะแนนเต็มด้านละ 4 คะแนนดังนั้นนักเรียนจะมีคะแนนรวมด้านละ 24 คะแนนผู้วิจัยได้หาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability) โดยใช้การหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการให้คะแนนสังเกตพฤติกรรม rater ทั้ง 3 ท่าน โดยใช้สถิติ Pearson's Correlation พบว่า rater 1 ให้คะแนนสังเกตพฤติกรรมสัมพันธ์ทางบวกกับการให้คะแนนสังเกตพฤติกรรมของ rater 2 และ rater 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.77 และ 0.92 ตามลำดับและ rater 2 ให้คะแนนสังเกตพฤติกรรมสัมพันธ์ทางบวกกับการให้คะแนนสังเกตพฤติกรรมของ rater 3 อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.79 นั่นก็หมายความว่า การให้คะแนนสังเกตพฤติกรรมของทั้ง 3 ท่านมีการให้คะแนนแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกันเช่นถ้า rater 1 ให้คะแนนมาก rater 2 และ rater 3 ก็จะให้คะแนนมากด้วย

3.7 แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้การสัมภาษณ์แบบปากเปล่าสัมภาษณ์นักเรียนจำนวน 6 คน โดยเลือกจากนักเรียนผู้ที่มีคะแนนการทดสอบความคงทนในความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นมากที่สุดจากกลุ่มเก่งกลางอ่อนกลุ่มละ 2 คนและสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 5 นาทีรวมเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ทั้งหมด 30 นาทีเป็นการสัมภาษณ์เพิ่มเติมหลังจากการนำคะแนนการทดสอบมาวิเคราะห์ผล

การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ตามขั้นตอนดังนี้

1. ให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบก่อนเรียน (pre-test) จำนวน 50 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมงเพื่อวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนและทดสอบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนโดยทดสอบเป็นรายบุคคลในวิธีการสอบสัมภาษณ์ผู้วิจัยเป็นผู้ถามคำถามทั้งหมด 10 ข้อ ผู้วิจัยและครูประจำวิชาภาษาอังกฤษประจำโรงเรียนเป็นผู้ให้คะแนนนักเรียน

2. ดำเนินการทดลองสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงโดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนจำนวน 28 คาบ คาบละ 60 นาที สัปดาห์ละ 2 คาบ ระหว่างการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเพลง 6 ครั้งผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนจำนวน 9 คน เป็นนักเรียนกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน กลุ่มละ 3 คนแบ่งกลุ่มจากคะแนนทดสอบคำศัพท์ก่อนเรียนโดยมีผู้ประเมินให้คะแนนจำนวน 3 คน ได้แก่ผู้วิจัยและครูประจำวิชาภาษาอังกฤษประจำโรงเรียนเป็นผู้ให้คะแนนนักเรียน

3. หลังดำเนินการสอนครบ 28 คาบ ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียนทันที (post-test) โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดิมที่ใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test) และสอบ ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนโดยใช้แบบสอบสัมภาษณ์ชุดเดิมและใช้ผู้ประเมินท่านเดิม

4. การทดสอบความคงทนความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดทำการทดสอบหลังจากเสร็จสิ้นการสอนแล้วเป็นเวลา 4 สัปดาห์แบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ที่ใช้มีการจัดเรียงข้อคำถามและตัวเลือกใหม่ส่วนแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดใช้ชุดเดิมและผู้ประเมินท่านเดิม

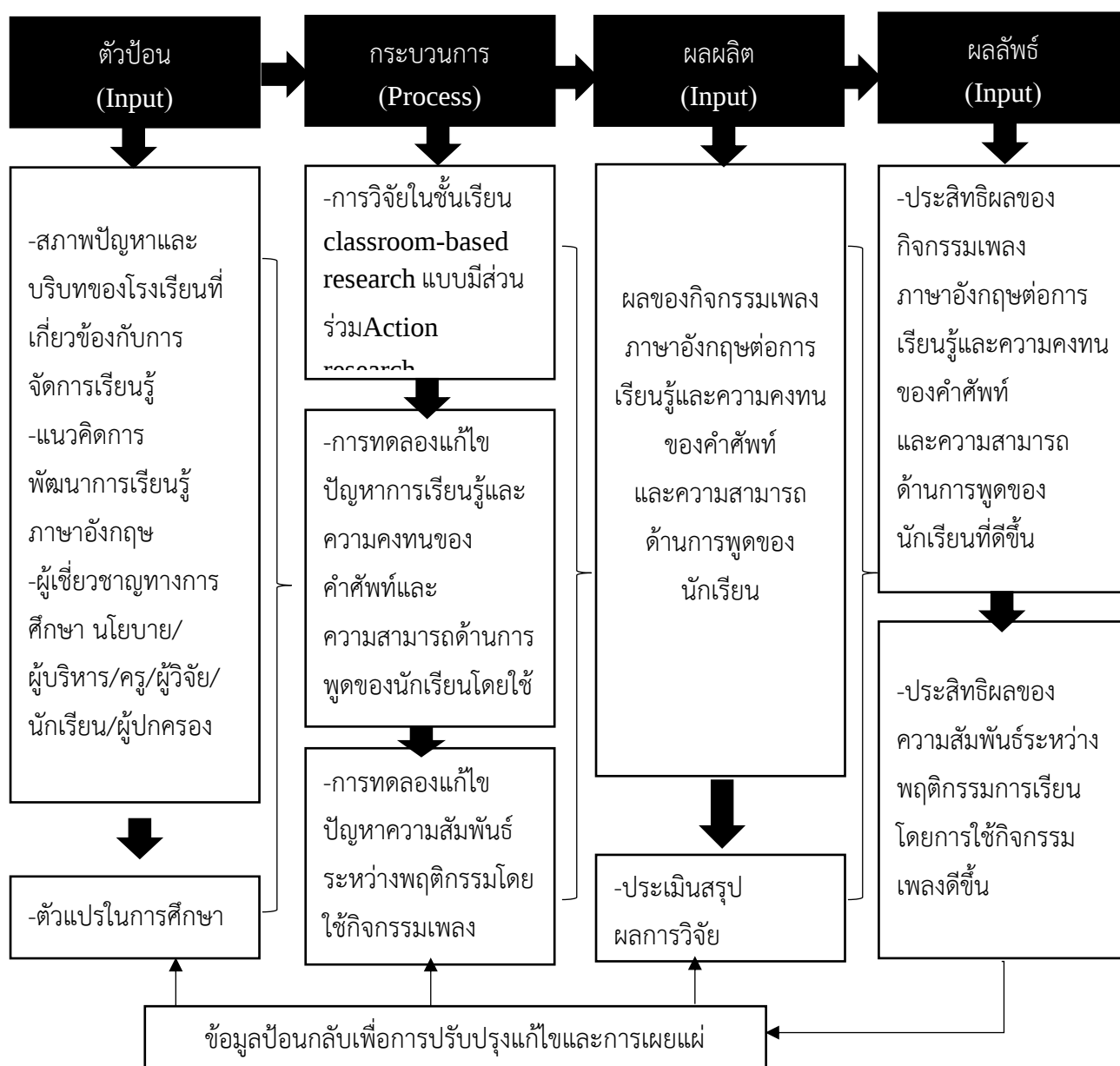
5. การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลในงานวิจัยนี้ประกอบด้วยข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพข้อมูลเชิงปริมาณได้มาจากแบบทดสอบก่อนเรียนหลังเรียนและความคงทนแบบทดสอบความสามารถ ด้านการพูดและแบบสังเกตพฤติกรรมส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพนั้นได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนหลังการทดสอบหลังเรียนการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 2 ประเภทผู้วิจัยใช้วิธีดังต่อไปนี้

5.1. ข้อมูลเชิงปริมาณ หาค่าดัชนีความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ
ศัพท์คำ

ความเที่ยง (r_{tt}) ของแบบทดสอบศัพท์แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดและแบบสังเกตพฤติกรรมเปรียบเทียบความด้านรู้คำศัพท์และความสามารถในการพูด นำคะแนน แบบทดสอบความรู้ด้านศัพท์และความสามารถในการพูดก่อนเรียนมาเปรียบเทียบกับคะแนนหลังเรียนและนำคะแนนหลังเรียนเปรียบเทียบกับคะแนนวัดความคงทนโดยใช้ค่าสถิติพื้นฐานคือค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และทดสอบความแตกต่างโดยใช้ Paired Sample t-test เพื่อหาค่านัยสำคัญทางสถิติ และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดและพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงในชั้นเรียนและหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability) โดยใช้การหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient)

5.2. ข้อมูลเชิงคุณภาพวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐานและการแจกแจงความถี่แล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอเป็นข้อมูลเชิงพรรณนา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงความรู้ด้านคำศัพท์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียน

ความรู้ด้านคำศัพท์ ความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษก่อนและหลัง เรียนของนักเรียน	Pre-test		Post-test		(d)	t-value	Sig (2 tailed)
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			
คะแนนศัพท์ (50 คะแนน)	15.24	7.74	27.29	9.37	12.05	13.281**	0.01
คะแนนการพูด (200คะแนน)	83.64	13.91	126.48	16.58	78.84	35.817**	0.01
ไวยากรณ์ (50 คะแนน)	19.21	3.35	34.46	6.75	12.25	17.388**	0.01
การเลือกใช้คำศัพท์ (50 คะแนน)	22.51	3.86	40.01	4.64	19.30	30.763**	0.01
ความคล่องแคล่ว (50 คะแนน)	20.71	3.86	40.01	4.46	19.30	30.763**	0.01
การพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (50 คะแนน)	21.21	3.54	42.28	3.60	21.07	41.976**	0.01

หมายเหตุ ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 1 เป็นการเปรียบเทียบความรู้คำศัพท์และความสามารถในการพูดก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนทั้งห้องข้อมูลจากตารางแสดงให้เห็นว่าผลการสอบหลังเรียนทั้งความรู้ด้านศัพท์และความสามารถในการพูดสูงกว่าผลการสอบก่อนเรียนโดยค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบคำศัพท์ก่อนเรียนอยู่ที่ 15.24 และหลังเรียนอยู่ที่ 27.29 ค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบคำศัพท์หลังเรียนเพิ่มขึ้น 12.25 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบความสามารถด้านการพูดก่อนเรียนอยู่ที่ 83.64 ค่าเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 126.48 ค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบความสามารถด้านการพูดหลังเรียนเพิ่มขึ้น 78.84 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จากตัวเลขดังกล่าวสรุปได้ว่าผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมเพลงเป็นหลักช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นและพัฒนาความสามารถด้านการพูดเมื่อพิจารณารายด้านของความสามารถด้านการพูดนักเรียนมีพัฒนาการทางด้านการเลือกใช้คำศัพท์เพิ่มขึ้นมากที่สุดรองลงมาคือความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจความคล่องแคล่วและไวยากรณ์

ตารางที่ 2 ตารางแสดงความรู้ด้านคำศัพท์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนและความคงทนของความรู้ของนักเรียน

ความรู้ด้านคำศัพท์ ความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษหลังเรียน และความคงทนของ ความรู้ของนักเรียน	Pre-test		Post-test		(d)	t-value	Sig (2 tailed)
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			
คะแนนศัพท์ (50 คะแนน)	27.29	9.37	28.26	9.00	0.97	1.510**	0.14
คะแนนการพูด (200คะแนน)	162.48	16.58	169.43	13.02	6.95	3.261**	0.01
ไวยากรณ์ (50 คะแนน)	34.46	6.75	33.00	6.65	-1.46	1.873	0.07
การเลือกใช้คำศัพท์ (50 คะแนน)	45.74	3.65	46.63	2.27	0.89	1.513	0.14
ความคล่องแคล่ว (50 คะแนน)	40.01	4.64	44.99	3.28	4.98	6.895**	0.01
การพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (50 คะแนน)	42.28	3.60	44.81	2.98	2.53	4.489**	0.01

หมายเหตุ ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นผลการสอบหลังเรียนและผลการสอบวัดความคงทนซึ่งพบว่าค่าเฉลี่ยหลังเรียนของคะแนนศัพท์อยู่ที่ 27.29 แต่ค่าเฉลี่ยของการสอบวัดความคงทนอยู่ที่ 28.26 จากตัวเลขดังกล่าวสรุปได้ว่าเมื่อเวลาผ่านไป 4 สัปดาห์นักเรียนมีความคงทนใจการจดจำคำศัพท์เพิ่มขึ้นจากหลังเรียนเล็กน้อยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 0.97 ส่วนความสามารถด้านการพูดของนักเรียนโดยภาพรวมคะแนนความคงทนความสามารถด้านการพูดสูงกว่าผลการสอบหลังเรียนโดยค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบคำศัพท์หลังเรียนอยู่ที่ 162.48 และความคงทนอยู่ที่ 169.43 ค่าเฉลี่ยการสอบวัดความคงทนความสามารถด้านการพูดหลังเรียนเพิ่มขึ้น 6.95 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จากตัวเลขดังกล่าวสรุปได้ว่าผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมเพลงเป็นหลักช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยเมื่อพิจารณารายด้านหลังการเรียน 4 สัปดาห์นักเรียนมีคะแนนความคงทนด้านความคล่องแคล่วเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 4.98 จากคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 40.01 และคะแนนความคงทนด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 2.53 จากคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 42.28 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 3 ตารางแสดงผลการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะทำกิจกรรมเพลงของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 9 คน

พฤติกรรมการเรียนรู้	คะแนน	
	$\bar{X}$	S.D.
การพูดทบทวนประโยค (24 คะแนน)	15.11	4.79
การร้องเพลง (24 คะแนน)	14.69	4.25
การแสดงท่าทางประกอบ (24 คะแนน)	15.63	3.99
การจับคู่สนทนา (24 คะแนน)	15	4.70

จากตารางที่ 3 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่จากนักเรียนทั้งหมด 9 คนมีพฤติกรรมขณะทำกิจกรรมเพลงทั้ง 4 ด้านใกล้เคียงกันโดยนักเรียนให้ความร่วมมือในด้านการแสดงท่าทางประกอบเพลงมากที่สุดรองลงมาคือการพูดทบทวนประโยคการจับคู่สนทนาและการร้องเพลงตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาการสอนคำศัพท์และความสามารถในการพูดผ่านกิจกรรมเพลงของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าคะแนนก่อนและหลังการทดลองในภาพรวมของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทั้ง ความรู้คำศัพท์และความสามารถในการพูดทางภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่เมื่อ พิจารณารายละเอียดเฉพาะด้านของความสามารถด้านการพูดพบว่านักเรียนมีพัฒนาการทางด้านการเลือกใช้ คำศัพท์เพิ่มขึ้นมากที่สุดรองลงมาคือ ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจความคล่องแคล่วและไวยากรณ์ในด้าน ความรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นเนื่องจากเหตุผลที่ว่ากรร้องเพลงและการแสดงท่าทางประกอบเพลงทำให้เกิดความ สนุกเพลิดเพลินสอดคล้องกับผลการศึกษาของ (Gardner, R.,1985 : 21)พบว่าในวัฒนธรรมดนตรีตะวันตก นั้นทำให้ผู้เรียนส่วนใหญ่รู้สึกมีความสุขมากกว่าความโศกเศร้าจึงทำให้เรียนรู้ได้โดยไม่มี ความกดดันและสร้าง แรงจูงใจในการเรียนภาษาทำให้นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น ดังทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองของ Krashen สมมุติฐานที่ 5 ตัวปิดกั้นการเรียนรู้ (The Affective Filter Hypothesis) Krashen ที่กล่าวว่าตัว แปรด้านอารมณ์มีความสัมพันธ์กับการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองเมื่อผู้เรียนมีภาวะจิตใจสงบตัว ปิดกั้นการเรียนรู้ก็จะลดน้อยลงจึงทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนสูงมีความมั่นใจสูงและมีความกังวลต่ำ จึงสามารถเรียนรู้ได้มาก (Krashen & Terrell, 1988 : 23) ในส่วนของคะแนนความสามารถด้านการพูดนั้น นักเรียนมีพัฒนาการไม่เหมือนกันส่วนในด้านความสามารถด้านการพูดนักเรียนมีพัฒนาการทางความสามารถ ด้านการพูดเพิ่มขึ้นเนื่องจากการทำกิจกรรมเพลงทำให้นักเรียนลดความกังวลเปิดรับการเรียนรู้มากขึ้นถ้าที่ จะพูด

สรุปผลวิจัย พบว่า ภาพรวมผลคะแนนหลังเรียนด้านการเรียนรู้คำศัพท์และความสามารถในการพูดของนักเรียนทั้งหมดหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลงเพิ่มขึ้นด้านไวยากรณ์ด้านการเลือกใช้คำศัพท์ด้านความคล่องแคล่วและด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจมีพัฒนาการด้านเลือกใช้คำศัพท์ได้ดีที่สุดทั้งการออกเสียงและการเลือกใช้ศัพท์ได้ถูกต้องในบริบทสนทนาความสามารถด้านการพูดด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจโดยนักเรียนสามารถพูดสื่อสารให้คู่สนทนาเข้าใจในสิ่งที่นักเรียนต้องการสื่อได้โดยนักเรียนบางคนมีการใช้ท่าทางประกอบขณะพูดทำให้เพิ่มความเข้าใจได้มากขึ้นด้านความคล่องแคล่ว โดยนักเรียนสามารถพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ทันทีโดยไม่ต้องใช้เวลาคิดคำตอบนานและด้านสุดท้ายคือด้านไวยากรณ์เนื่องด้วยไวยากรณ์เป็นสิ่งที่ซับซ้อนนักเรียนต้องใช้เวลามากเพื่อทำความเข้าใจซึ่งเป็นที่ยากสำหรับนักเรียนจึงทำให้นักเรียนต้องใช้เวลามากเพื่อพัฒนาด้านนี้เพื่อนำมาใช้ ในการพูดเป็นประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทางภาษา

ผลคะแนนความคงทนในการจดจำคำศัพท์หลังการเรียนเสร็จสิ้นไปแล้ว 4 สัปดาห์พบว่าโดยภาพรวมนักเรียนทั้งหมดมีคะแนนความคงทนคงเดิมเมื่อเปรียบเทียบกับผลคะแนน หลังเรียนเมื่อพิจารณานักเรียนเป็นรายกลุ่มทั้งกลุ่มเก่ง กลุ่มกลางและกลุ่มอ่อนพบว่ามีความคงทนเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเมื่อเทียบกับคะแนนหลังเรียนแสดงให้เห็นว่าเมื่อเวลาผ่านไปนักเรียนยังคงรู้และจดจำคำศัพท์ได้ดี คะแนนความคงทนของความสามารถด้านการพูดของนักเรียนทั้งหมดโดยรวมเพิ่มขึ้นเล็กน้อย เมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่าด้านที่นักเรียนมีการพัฒนาขึ้นสองด้าน คือด้านความคล่องแคล่วและด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงกับความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดพบว่าพฤติกรรมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่การพูดทบทวนประโยคการร้องเพลง การแสดงท่าทางประกอบและการจับคู่สนทนา มีความสัมพันธ์กับการจดจำคำศัพท์และความสามารถในการพูดของนักเรียน เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการทำกิจกรรมเพลงกับความสามารถด้านการพูดรายด้าน พบว่า พฤติกรรม 2 ด้าน ได้แก่การแสดงท่าทางประกอบและการจับคู่สนทนา มีผลต่อคะแนนของความสามารถด้านการพูดทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ด้านไวยากรณ์ด้านการเลือกใช้คำศัพท์ด้านความคล่องแคล่วและด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจส่วนพฤติกรรม อีก 2 ด้าน ได้แก่การพูดทบทวนประโยคและการร้องเพลงมีผลต่อการพูดเพียง 3 ด้านได้แก่ด้านไวยากรณ์ด้านความคล่องแคล่วและด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจแต่ไม่มีผลต่อด้านการเลือกใช้คำศัพท์เพราะว่าการพูดทบทวนประโยคและการร้องเพลงเป็นเพียงการเปล่งเสียงเพื่อออกเสียงคำและประโยคเพื่อให้คุ้นชินกับรูปแบบประโยคเพื่อช่วยให้จดจำศัพท์และเนื้อร้องจึงไม่มีผลต่อการเลือกใช้คำศัพท์ถูกต้องตามบริบทสนทนา

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ข้อเสนอแนะด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพลง

1. ในการสอนด้วยกิจกรรมเพลงครูควรกระตุ้นนักเรียนทุกคนให้ปฏิบัติตามขั้นตอนของกิจกรรมเพลงทุกขั้นตอนเพราะจะมีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์และการพูดของนักเรียน
2. พฤติกรรมการทำกิจกรรมเพลงมีผลกับการเรียนรู้คำศัพท์ครูจึงควรผลักดันให้นักเรียนทุกคนมีความกล้าและสร้างพฤติกรรมอันพึงประสงค์ในการเรียนด้วยเพลงให้มากยิ่งขึ้นเพราะการเปล่งเสียงร้องเพลงเป็นหัวใจหลักของการสอนด้วยกิจกรรมเพลงซึ่งสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสารได้
3. จากการสัมภาษณ์พบว่านักเรียนยังจำเนื้อเพลงไม่ได้หลังจากการเรียนจึงควรเลือกเพลงที่เนื้อเพลงไม่ยาวจนเกินไปเพื่อง่ายแก่การจดจำและควรทบทวนเพลงเก่าก่อนที่จะสอนเพลงใหม่สอนทีละเพลงเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความสับสน และครูควรจัดทำเนื้อเพลงให้แก่นักเรียนในกรณีที่ต้องสอนหลายเพลง เพื่อให้นักเรียนจะได้นำไปฝึกร้องเองนอกเวลาเรียน
4. ควรสอนคำศัพท์โดยเน้นการเขียนด้วยเพราะการสอนเพลงส่วนมากจะมุ่งเน้นการอ่านออกเสียงและจดจำความหมายเพื่อให้นักเรียนจะอ่านออกและเข้าใจความหมายเมื่อเห็น คำศัพท์นั้น
5. ครูควรให้นักเรียนอ่านออกเสียงจนคล่องก่อนที่จะให้ร้องเป็นเพลงและอธิบายโครงสร้างทางภาษาหรือคำศัพท์ทุกครั้งที่สอนเพลงเป็นการพัฒนาความสามารถทางการพูดคำศัพท์และโครงสร้างภาษา

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรวัดความสามารถความสามารถด้านการพูดโดยใช้แบบทดสอบไม่ซ้ำกัน ในการทดสอบหลังเรียนและความคงทนเพื่อให้เห็นชัดเจนว่านักเรียนพัฒนาด้านการพูดจริง ๆ โดยการเปลี่ยนคำศัพท์ในคำถามแต่โครงสร้างและรูปแบบประโยคการสนทนายังคงเดิม
2. แบบทดสอบคำศัพท์ หลังเวลาผ่านไป 4 สัปดาห์ควรเปลี่ยนรูปแบบของข้อสอบแทนการสลับที่ข้อคำศัพท์เพื่อให้แบบทดสอบมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. ครูควรหาเพลงตามสมัยนิยมมาร่วมใช้ในการสอนเพื่อเป็นการให้นักเรียนมีพัฒนาการต่อยอดจากเพลงสั้นๆง่ายๆที่นักเรียนเคยเรียน
4. ควรนำวิธีการหรือรูปแบบในการสอนการอ่านและการเขียนมาใช้ร่วมกับการสอนด้วยกิจกรรมเพลงเพื่อให้เกิดการพัฒนาด้านการอ่านและการเขียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- Crystal, David. (1997). *English as Global Language*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Froster, E. (2006). The value of songs and chants for young learners. *Journal of Research and Innovation in the Language Classroom*. 16, 63-68.
- Gardner, R. (1985). *Social psychology and second language learning: the role of attitude and motivation*. London: Edward Arnold Ltd.
- Jenkins, J. (2003). *Word Englishes*. London : Routledge
- Krashen, S. & Terrell D. (1988) *The natural approach: language acquisition in classroom* Great Britain : Pergamon/Alemany Press.
- Smith, E.(1988) ELT Newsletter. *The role of English in Thailand : Transition and Traditions*. 4 (1), 21-26.
- Weikart, P. (1988) *Teaching movement and dance: a sequential approach to rhythmic movement*. Ypsilanti,MI: High/space Press.